

30 maart 2023

Waarde Vincent,

In het grijze verloop van de seizoenen zijn we de kleuren kwijtgeraakt; nu dat vertrekken het gemakkelijkste is en wachten het moeilijkst mogelijke.

Onverschillig over de lente in ons, zoeken we in de winter de zomer op, krabbend aan de dunne huid van de lucht. We kopen en verkopen seizoenen ten koste van het vergeten van de smaken en geuren.

En je staart ons verbaasd aan van achter de kleuren die de afdruk zijn van de mooiste fouten. Nu dat we de betekenis van de tijd kwijt zijn geraakt is het nog steeds in elke tekening die je hebt gemaakt te zien hoe laat en welk seizoen het is; dat er achter de blikken van de mensen, in alle kleuren van de vlaktes en in de slapeloze ogen van de nacht, een soort duiizelig gevoel is gekropen.

Je bent er, ergens je tijd vooruit, waar je niet mooi en blinkend genoeg was.

Je bent er, in de kleuren van Brabant en je fluistert met je tere vingers in de oren van al diegenen die in de digitale oceaan adem aan happen zijn en de boot van je kwast missen.

Je bent er, op het moment dat de mensen naar je schilderijen kijken met de geur van verf in hun neus; de geur van een droom die ze zich niet meer kunnen herinneren waar ze van in de war raken.

In elke regendruppel die onvermoeibaar op de kleuren van het land valt ben je nog aanwezig als een zonnebloem die zijn ogen volledig openhoudt op zoek naar de zon op een regenachtige dag.

Je bent er. Je blijft. Een zonnebloem blijft een zonnebloem zelfs op de bewolkte dagen, in de zwarte nachten, vanachter de bevochtigde ramen. Jouw blik vol vragen is als een antwoord op al onze verlorenheid in deze hongersnood van kleur; als we maar eens luisteren naar de lichten en geuren die net anders zijn en soms niet mooi, groot, helder of opvallend genoeg.

Je bent er. Als de aarzelende lente in ons; als we maar nog een keer aan de eettafel naar de schoonheid van een aardappel kijken. Naar alle kleuren van de zon, de stralende gedachten van de nacht, de dromende bomen, de lachende sterren, de zingende tarwevelden, handen die in de modderige grond zinken, schoenen die in slaap zijn gevallen en de verloren huizen vol levende herinneringen, de laatste adem van de bloemen, hun eerste lach, de vlammeende bladeren op de takken, de gillende golven en de nieuwsgierige wolken.

Je bent er en je blijft. Net zoals de verstopte schoonheid die overal te zien is als we maar eens kijken.

Sholeh Reza zadeh

30 March 2023

My dear Vincent,

In the grey progress of the seasons we have lost the colours; now that leaving is the easiest and waiting the hardest thing possible.

Indifferent to the spring within us, in winter we seek summer, scratching the thin skin of the sky. We buy and sell seasons at the expense of forgetting the flavours and smells.

And you stare at us wonderingly from behind the colours that are an impression of the most beautiful mistakes.

Now that we have lost all sense of time, we can still see what time and what season it is in every drawing you have made; that behind the gaze of people, into all the colours of the plains, and into the sleepless eyes of the night, a dizzy feeling has crept.

You are there, somewhere ahead of your time, where you were not beautiful nor shiny enough.

You are there, in the colours of Brabant and you whisper with delicate fingers in the ears of those who are gasping for breath in the digital ocean and missing the boat of your brush.

You are there at the very moment people look at your paintings, with the smell of paint in their noses; the smell of a dream they no longer remember which confuses them.

In every drop of rain that falls tirelessly on the colours of the land, you are still present like a sunflower that opens its eyes wide in search of the sun on a rainy day.

You are there. And there you stay. A sunflower is still a sunflower even on the cloudiest of days, in the dark nights, behind steamed up windows.

Your questioning gaze is like an answer to our lostness in this famine of colour, if only we listen to the lights and smells that are slightly different, and sometimes not beautiful, large, bright, or remarkable enough.

You are there. Like the hesitant spring within us all, if we take just one more look at the beauty of a potato at the dinner table. At the all colours of the sun, the bright thoughts of the night, the dreaming trees, the smiling stars, the singing wheat fields, hands that sink into the muddy soil, shoes that have fallen asleep, the lost homes full of living memories, the last breath of flowers, their first laughter, the flaming leaves on the branches, the screaming waves and the curious clouds.

You are there. And there you stay. Just like the hidden beauty that can be seen everywhere, if only we stop and take a look.

Sholeh Rezagadeh